

Choke (Asfíxia)

Chuck Palahniuk (autor que és a la meua llista de lectures pendents) és considerat un dels millors escriptors contemporanis. El 1999 David Fincher va dirigir una excel·lent pel·lícula (desconec si tant o més que la novel·la homònima d'aquest narrador): *Fight Club*. Sembla que de Palahniuk tornarem a tenir alguna nova versió cinematogràfica de les seves obres i, si són de la qualitat de les realitzades, benvinguda sigui.

Clark Gregg s'estrena en la direcció, però és un rostre que hem vist a sèries de televisió, per exemple, *CSI New York*, *The West Wing*, *The Shield* i a títols tan interessants com *In Good Company*, *11:14*, *Spartan* i *The Air I Breathe*. De fet, Gregg s'ha estotjat un petit rol a *Choke*.

Victor Mancini (Sam Rockwell) treballa a un parc temàtic sobre la Guerra de Secessió. Juntament amb el seu amic i company Danny (Brad William Henke) acud a teràpia de rehabilitació per addicció al sexe. Victor té sa mare, Ida (Angelica Huston), afectada d'una malaltia mental, internada en una clínica i residència privada que no pot pagar, per tant, per aconseguir el diners ha ideat una estratègia no sempre efectiva. En els restaurants s'ennuega per produir llàstima a les víctimes i així aconseguir alguns diners. Abans que Ida es mori, Victor vol saber qui és son pare. A la clínica ha arribat una nova doctora, i és clar, com que és addicta al sexe, ja podem imaginar quina és la prioritat de Victor.

Choke té alguns paral·lelismes amb *Fight Club*: trastorns de personalitat, famílies "disfuncionals", teràpies, personatges ambivalents...

Sam Rockwell fa creïble qualsevol paper. Sembla que s'ha especialitzat en personatges "poc comuns", però que creen simpatia. Angelica Huston n'és el contrapunt, perquè aporta la solvència de la maduresa a uns personatges que semblen adults que no poden fer-se càrrec de les seves responsabilitats.

Vull fer una proposta per a un interessant exercici cinematogràfic: que amb el mateix guió, producció i elenc interpretatiu, els directors de *Fight Club* i *Choke* s'intercanviïn les pel·lícules. Quin en seria

el resultat? Bé, crec que només quedarà en això, en una proposta.

Changeling (El intercambio)

Clint Eastwood, 78 anys i excel·lent forma física, com a mínim en la qüestió de dirigir.

1928. Los Angeles. Christine Collins (Angelina Jolie) treballa com a operadora en una centralita telefònica. Un dissabte, Christine es veu obligada a deixar el seu fill Walter (Gattlin Griffith) tot sol per anar a la feina. I ara és quan comença la història: Walter ha desaparegut. Mesos després la policia anuncia que han trobat Walter... però no és així. Un predicador (John Malkovich) i un agent de policia (Michael Kelly) són qui ajudaran Christine a cercar Walter i desemmascarar la corrupció policial de la ciutat.

Eastwood demostra, una vegada més, que el reconeixement públic no és gratuït. No hi cap mostra de dubte, de indecisió, és per això que els 141 minuts de metratge no resulten pesats ni avorrits.

Tots els detalls estan cuidats, no hi ha res casual. Cada plànol està mil·limètricament estudiat, com també el vestuari i l'ambientació. La trama no se centra únicament en la desaparició del nin, sinó també en la corrupció policial i la lluita d'una dona front el sistema.

Angelina Jolie està creïble com a mare fadrina que només vol recuperar el fill. El seu patiment és compartit per l'espectador. Malkovich se sent a gust amb el seu personatge. És, juntament amb el detectiu Ybarra, l'única esperança de Christine.

És gratificant que un senyor de quasi 80 anys mostri tanta vitalitat que deixi en ridícul suposats cineastes que, si no és a base de grans despeses en efectes especials, siguin incapaços de contar una història mínimament decent.

El pròxim 20 de febrer s'estrena *Gran Torino*, la nova proposta d'Eastwood que, segons ell mateix ha anunciat, serà la seva darrera pel·lícula com a actor. ■

